

skænke i Glassene, fortalte smaa Historier og røbede i hele sit Væsen den fordums Selskabsmand, hvem Synet af festlig Belysning, af Blomster og Damer i Silke uvilkaarlig henrev og satte i Stemning.

Da man havde spist i et Kvarterstid, slog han paa sit Glas og holdt en Tale. Idet han gik ud fra et af Salomos Ordsprog, talte han i et formfuldt Sprog om den Styrke, man føler ved i vanskelige Tider at vide sig omgivet af en trofast Venneskare. Han udtalte det Haab, at den Kreds af Meningsfæller, han i dette Øjeblik saae omkring sig, „ogsaa for Menighedsfredens Skyld“ aldrig vilde blive brudt, og endte med i hjertelige Ord at takke Gæsterne for deres Nær-værelse.

Straks efter rejste den ene af de to høje, svært-byggede Proprietærer sig og tolkede i et rullende Foredrag Selskabets Tak til Provst Tønnesen for hans vel-signelsesrige Virksomhed i Sognet. Et Øjeblik truede han med at komme ind paa en nærmere Drøftelse af de alvorlige Spørgsmaal, som Tønnesen akkurat havde strøffet, idet han fremkastede en Bemærkning om disse „Tidens nedbrydende Tendenser“, som Provsten her lykkeligvis var et saa kraftigt Værn imod. Men da han i det samme kørte fast, som om hans Ordforraad paa en Gang var sluppet op, afsluttede han brat med at foreslaa en Skaal for Provst Tønnesen og Frøken Ragnhild.

Efterat man atter havde rejst sig og klinket, blev Stemningen friere blandt Gæsterne; og da nu Desserten — en mægtig Plumbudding — blev bragt flammende ind paa Bordet, brød Tilfredsheden snart ud i en almindelig Livlighed.

Men da slog ogsaa Dyrslæge Aggerbølles onde Time. Plumbudding var en af hans Livretter, og desuden begyndte nu Karaflerne med de hede Vine at gaa rundt. Dertil var han saa uheldig at have faaet Plads lige overfor den lille, grisetykke Proprietær, der under hele